

er vist, at der ikke er en Havn i Verden, uden forsaavidt den af Naturen har faaet Granitvægge, der ikke vil forfalde, naar den ikke vedligeholdes. Paa et Sted flyder Mudder til, et andet Sted kommer Tilsanding; det kan maaskee være Tilfældet, at denne Havn mere end andre trænger til nasfrudt Tilsyn og Arbeide, thi det er Grundene, der give den en saadan Vigtighed, og da det er den eneste brugbare paa en lang Kyststrækning, maa Løbet stadig holdes reent; men at sige, at det skulde være en mishyftet Institution, savner ethvert Beviis. Det er allerede nævnt, at det er saa langt fra, at Havnen har viist sin Betydningsløshed som Nødhavn, at den endog saa nu tvende Vintre har været fuld af Skibe, og ikke har kunnet optage alle dem, der søgte til den. Nu paa-staaer jeg — hvad der neppe vil finde Modsigelse i det danske Folkething — at i et Land, der som Danmark har saa udstrakte og vigtige Kyster, og hvor Søfarten er af en saadan Betydning, er det af overordentlig Vigtighed, ja — for at bruge et Udtryk, der under en anden Sag er falden her — er det en Civilisationens Fordring, at et saadant Land — først og fremmest i sin egen Interesse, men dernæst tillige som en Humanitetsforpligtelse ligeoverfor hele den søfarende Verden — omhyggelig vedligeholde de til Søfarten nødvendige Foranstaltninger, og jeg kan ikke Andet end være enig med det ærede Medlem (Thune) i, at det først i de senere Aar — nemlig efterat Grundloven er traadt i Virksomhed og gennem den constitutionelle Forfatning, — at Danmark i denne Retning som i flere har begyndt for Alvor at gjøre, hvad der paahviler det, men at der staaer Meget tilbage. Jeg vil ikke sige, hvad her er sagt, at der paahviler os tractatmæssige Forpligtelser i den her omhandlede Henseende, men jeg vil gjentage, hvad jeg ved at forelægge Sagen hittede, at den moralske Forpligtelse og den egne Interesses Forpligtelse, der hviler paa os til at opretholde og forbedre saadanne Indretninger, faae for os en særegen Styrke ved de Forhandlinger, der ere gaaede forud

for Drefundstoldens Afløsning. Naar der er fremhævet den Fare, der skulde være forbunden dermed, at man ikke skulde kunne holde Løbet aabent mod Tilsanding, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at her slet ikke er Tale derom. Det, der her er Tale om, er, at efterat Erfaringen har viist, at den ydre Havn, der er sat istand til at modtage mere dybtgaaende Skibe — ikke Orlogsskibe, thi dem har der ikke været tænkt paa, men Skibe, hørende til den større Handelsmarine, — var i saa Henseende aldeles utilstrækkelig, saa gaaer dette Lovforslag ud paa at gjøre hele den indre Havn, der hidtil kun var brugbar for smaa Kystfartøier, tilgængelig for saadanne større Skibe, og dernæst paa at træffe andre Arbeider, der maae ansees for nødvendige for at bringe en fuldkommen Benyttelse af Havnen tilstede; det er det, hvorom der er Tale. Jeg kan naturligviis ikke indestaae for, at naar dette er skeet, vi da for bestandig skulde være færdige med denne Sag og kun vilde have at vedligeholde Havnen. Dette vil beroe paa mange Omstændigheder; men jeg skal bemærke, at hvis en i høi Grad tiltagende Brug af Havnen skulde foranledige, at man i Fremtiden skulde komme til at foretage hyderligere Arbeider, saa vilde jeg ansee det for meget glædeligt og som et stærkt Beviis for, at hvad vi have gjort her er ret; thi ligesom det vistnok er det tristeste Udbytte af Anstrengelser at see dem ubenyttede, saaledes kunde der ved dette offentlige Foretagende ikke være større Vidnesbyrd for, at man er gaaet den rette Vej, end at det, efterat man paa et vist givet Tidspunkt har troet at have gjort alle Fordringer Fyldest, senere viste sig, at Havnen bliver saaledes benyttet, at der er Dødfordring til at gaae videre. Jeg vilde deri see det største Vidnesbyrd for, at, hvad der er gjort, er rigtigt, ligesom jeg finder et stærkt Beviis for, at den Havn, der blev anlagt i 1805, blev anlagt paa en forstandig Maade og paa den rette Plads, netop deri, at Brugen af den bestandig er tiltagen.